

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Philosophiae pars I, Logica, tradita a 1717 in Academia
Fryborgensi - Cod. Ettenheim-Münster 230**

Weinberger, Albert

[Freiburg], 1717

Quaestio prima [...]

[urn:nbn:de:bsz:31-120382](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-120382)

Disputatio 2da De identitate, et distinctione.

Tota haec controversia licet ad metaphis spectet, sed etiam
ob multiplicem utilitatem hanc partem in hanc tractari
unde et nos propterea in hac disputatione in duas questiones
dividimus: in una quidem sermo erit de identitate et di-
stinctione rerum in comuni genere, ac vobis illis speciebus
in altera vero agemus de identitate distinctione rerum in
specie, quod etiam solum metaphisicorum.

De identitate, Quæstio 1ma.

De distinctione rerum in genere.
ARTVS 1mus. De unitate.

Et simul.
Quid et quotuplex sit Unitas?

N:1

Cum identitas definiatur, per unitatem, dicendum est
quid sit unitas, unde ex mente Aristotelis.
Dico: unitas est negatio divisionis seu in se in plura eius
rationis cum ipso, unum vero dicitur, quod dividitur in plura
eiusdem rationis cum ipso, sic dicitur. Bala dicitur unum in
eodem hinc, quomodo hinc potest dividi in plures partes quod
et corpus etc. In nullo dividitur in plures partes quod
cum ipso, sed in plures hinc, cumulus lapidum a uno
in ratione cum ipso, licet enim possit dividi in plures
lapides, in nullo dividitur in plures cumulos lapidum
qui sunt eiusdem rationis cum ipso.

N:2 Bala autem definitio unitatis, dum ex autoritate Aristotelis
dum ex eo, quod sit hoc definitio conformis, imo conceptui
quem habemus de unitate, quia illud concipimus hoc:

quam aliquid ex officio pluralitate.

Unitas deficiente dicitur in moralibus sicut in physicis. Moraliter seu affectiva est, qua plures sunt unum et affectu ut amici seu consensu voluntatis, ut Respublica. et ordinatione ad unum sicut in Ecclesiis: unitas vero est cognitio abstractiva, quae plures cognoscuntur per modum unius. Et in cognoscendo plures sunt in unitate, sicut in disparandis unum ab aliis. Unitas physica subditur similitudinibus compositionis et identitatis.

Unitas simpliciter est ipsa plures in se distinctorum similitudo et generatione in aliquo predicato generico et specifico. Et sic in predicato generico ut est in hoc generico, si in specifico, dicitur habere unitatem dicitur hoc dicitur habere unitatem simpliciter. Unitas compositiva est plures inter se distinctorum coniunctio et per rationem physicam informaticam, quod dicitur inter corpus et animam hominis, et per rationem contrariam unionem artificialem, quod dicitur inter duos opes seu numerica, de qua hic proprie loquimur est illa, cuius duo sunt in se eadem seu eadem unitas, et hoc dicitur de divisione.

Et dicitur. Solvuntur objectiones.

Obiectio prima. quod omnibus est evidenter notum et debet defini, sed quid sit unum et unitas evidenter cuius est notum. quod debet defini.

N4

Resp: i referendo arguit in definitione hinc, quia potest
evidenter scire quid sit ho. resp: 2do diffido illi: quod
evidenter notus conceptus tantum aliquanti et tunc notus.
quod e evidenter notus conceptus clari et scitificis transcat illi.
et sic diff: minore n: confis.

N5

Obt: 2do: Ficus Fragrantifolia n: est definitio; quia
habet genus sed unum e hinc Fragrantifolia; q: est.
Resp: diffido illi: Ficus Fragrantifolia n: est definitio
definitione fructu sumpta et rigorosa transcat Major:
minus fructu sumpta seu potius descriptiva n: est: et
concepta minore diff: conceptus sunt illi.

N6

Obt: 3tio: nostra definitio comitabitur circula? videlicet q:
n e bona. ant: p: ob: explicat unitatem et pluralitatem
quod si ista pluralitas debet explicari q: unitatem?
quodrenti an quid sit pluralitas. resp: q: sunt plures
unitates. Resp: n: quid q: ad plura? distat
et pluralitatem et pluralitatem clare cognita n: est.
clare cognoscit, q: d: condicio sub raone pluralitatis
unitatis: q: d: variis et obscure q: d: q: d: concipit
quidam plura, sed profundando formaliter, an singula ex
his plaribus sint unit.

N7

Obt: 4to: unitas e perfectio rei: sed negatio dicitur n: est
perfectio rei; quia e purum nihil: q: est.
Resp: e: illi: n: quod m: raone aditum distat; negatio
formalis e purum nihil e: negatio causalis e purum
nihil n: quod. negatio formalis seu physica e ipsum
formale n: e rei, q: d: purum nihil: negatio causalis
seu logica e ipse res, quod si percipit a nobis modo ne.

Handwritten notes in the right margin, partially cut off, including words like "non", "quod", "seu", "nihil", "causalis", "formalis", "physica", "logica".

gativo: seu p. modum negationis sicut E. J. infinitas Del
genitivy tanquam carentia ois finis.

Est eto: definitio debet fieri p. predicata priora et activa N. 8
seu pluralitas n. o. prior et notior unitate; quia unitas
e. principiu numeru et pluralitatis: qd unitas n. est de
finiri p. pluralitate.

Definitio debet fieri p. predicata priora et notiora que
ad se absolute habent q. forma et notiora quoad nos respectu
salia sicut respectu nostris cognitionis e. M. et sic dicit
m. n. ego. huius prioritas unitati sicut et dicitur de plus-
alitate e. prior, ut proba quo magis subsensu cadit.

Resp. Diff. M.

De identitate.

Si mus.
Quid sit identitas.

Non loquimur hic de identitate imperfecta et impropria N. 9
quod voluit generica, et specifica, sed de identitate perfecta
seu numerica, cui cuius duo sunt unum eademque identitas
de q.

Dico imo: identitas e. vera affirmabilitas in recto uniy N. 10
de alio ita communissima.
propter; quia quodcumque sit idem, proposuit in veritate de
se invicem affirmari in recto, dicitur quia sequitur ad
qd si duo sunt unum et idem, proposuit alio de se invicem af-
firmari.

Dico eto: ad identitatem in creatis requiritur, ut dicitur
summa unitas fundans y. sensu in ois predicato,
propter identitas e. summa et perfecta unitas, p. qua duo sunt
eadem numero unitas: sed hoc in creatis non e. p.

N. ii.

sine consensu in omni predicato: quod respondere est idem.
 Veritas sine sine consensu. Illi potest ex dictis illi. Et sic est
 huius dispensationis. n. p. ad id unitate requiritur
 aliqua communicatio perfectionis: quod adfectu unitatem
 requiritur perfecta communicatio perfectionis. subsumo: si
 communicatio datur in se in creatis sine consensu in
 predicato: quod perfecta unitas in creatis datur in se
 sine consensu in omni predicato. m. subsumo p. h. or
 predicato in creatis est aliqua perfectio respectu alteri
 cui inest illius perfectio: cum omni perfectio datur alteri
 perfectioni finitudo illius perfectio: quod in datur perfectio
 perfectionis: corpus in quantum alteri aliquid est
 dicitur in communicat: sed in communicat eum hanc
 perfectionem, quanta communicat sibi in se.

N. 12. Veri autem ad identitatem in creatis requiri consensum
 in omni predicato: quia de identitate, quod datur in se
 divinam, et personalitates dixerunt Theologi aliter
 nihil. Sed hoc nil ad Logicos.

§ 22us.

Solvuntur objectiones.

N. 13.

Obi. imo ubi datur identitas in se datur unum et alterum
 quia unum et alterum sunt pluralitatem: quod identitas in
 se affirmabilis unum et alterum.
 Resp. d. p. 100 ant. ubi datur identitas in se datur unum et
 alterum realiter seu a parte rei c. ant. in datur unum et alterum
 formaliter seu in nostro conceptu a. ant. et conj.

N. 14.

Obi. 2do: affirmabilitas est potest aliquid significare

ad identitatem quod ipse identitatem. jo nota de illa est ff.
Resp: modo aut: in sepe reali, quamvis em affirmatio
sit aliquid quod sequitur ad identitatem, in ipse affirmatio
seu ratio illa, propter quod necesse aliquid de altero af-
firmari e realiter ipse identitatem

15

Obt: rdo: Petrus et Paulus generaliter in oi personis
quia utriusq: e ens, substantia, vivens ho et et in
n idem sit inter se: qd solus e, qd identitatem requirit
generaliter in oi personis.

R: n: aut: quod idem member; quia Petrus et Paulus
distantur in personis individuali, in cuius Petrus
e hoc individuum seu hic ho et distinctus quod ab im-
pressionibus Pauli. Paulus vero n e hoc individuum
neq: distinctus ab impressionibus Pauli.

16

Quis: populum de Petro et Paulo affirmare pro-
vocat individuali; quia de utroq: populus dicitur
hic homo. qd etia in personis individuali existit
Resp: diff: aut: populus de Petro et Paulo affirmare pro-
vocat individuali univoca n: a. n univoca c: dicitur
a: corpore.

17

Obt: 4to: ex nostra definitione identitatis sequeret qd
anima et corpus epeant una et idem, hoc e falsum: qd est
M: pth: qd e corpus sibi mutuo variant, qd com-
municat sibi mutuo oes perfectiones, et qd generaliter
generaliter in oi personis: qd fide.

R: modo ill: ad pthionem conceptam: diff: corp: qd
comunicat sibi mutuo oes perfectiones, communicatione

Handwritten notes in the left margin, partially obscured and difficult to read.

perfecta, atq; et distincta in sua eandem unitate
in curis unum populi affirmari de altiss n: om
communicatione alia n: perfecta, et fundata solum in
unione concordo consistit.

Nis Quia ex responsione sequetur, propriam definitionem de hunc
quod dicitur sicut solus essentia in omni predicato, in
curis duo sicut unum et idem, sed solum modo ex
splendat idem p idem, et obsequi p obsequi: qd est
Resp: negido sequatur, nam desio identitatis dabit
sua essentiali, identitatis e summa unitas, ad quod rati
solus essentia in omni predicato, ut unum alteri tam
essentia communiceat suas perfectiones, quia perfectio con
munitatis sibi ipsi, quomodo a et b perfectio res
quolibet sibi ipsi suas perfectiones communicat, sed
clara et evidenter quilibet sibi a propria essentia
quod clara et evidenter sibi se ad se, et n: a propria
a p y p

Nis Ho et ca inter se identificant, et si a spectant
in omni p: nays p de se in unum affirmabile, qd est
p: d: aut: identificant, inter se identitate ad quod
de qua huius e primo n: a: identitate solum inadeguata
e: a: quod huius membrum, et dicit: estis quomodo
et tertium, et si n: spectant, in se p: p: ad quod
e: ite inadeguata e: n: ite n: p de se nullis et
firmabiles, si ad affirmant se sola de huius p:
simul unum reliquum comparibus d. licet in huius
propria dicere, ho e ca, in propria dicere de et

copus et uais simul sumpta, et hō

Et hō: peccatū male et actū difformis legi diuinae in. Nro.
ter se uidentur, et tū nō conuincant sibi ualio suos
pfectionis, cū nullas habeant, sed sint maxima imperfectio:
q̄ ad ualio nō regit, ymunicatio pfectionis.

Q. n. opt. quod tūc membrū ratio aduila? Diff. nullam
habet pfectionē male? c. nullas habent pfectionē physica
n. pfectio male? c. vi cuius hō pfectiū, et actū aduila
ad finē ultimū operis nōpē beatitudinē, et hanc
pfectionē peccatū nō habet. pfectio physica c. q. q.
uitalitas, libertas etc. et hō pfectionis habet etiam
peccatū, cū sit uitalis, liber etc.

Dico: saltem negationes formales nō ponunt sibi conuinc. N. 21
eore multo ualio pfectionē, quia negatio Petri c. q.
et negatio huius hōis, qui uolunt Petri sunt
p̄ter nihil, et tū hō negationes p̄ter ualio intel. p. q. q.
p̄ter ualio ant. quod tūc membrū ratio? quia negationes
sunt nō p̄ter ualio entia, ita nō dicunt, p̄ter ualio lo-
bere ualio? sed abusive tantū, quatenus nōpē
illa, quomōdō negationes, p̄ter ualio intel. p. q. q.
Petri, et huius hōis.

ARVS. stius

De distinctione reali.

§. ius

Quid et quotuplex sit distinctio realis?

Dico: distinctio realis ē uera diuisio de se in uicis N. 22.
negabilibus in rebus.

Itaque quia quocumque distinguuntur realiter, possunt de se
invidua cum veritate negari, et quocumque de se invidua
possunt negari, etiam distinguuntur realiter; hoc in iura
ta sua requisitis ad veritatem affirmationis negativae, des
en. qd. non negant de alio volent dicere, non in
alterum.

N²³ Dico tunc ad hoc, ut dat, distinctio realis in creatis, resp.
dispersis in alijs predicatis.

pbly: quocumque distinguuntur in creatis realiter differunt
in alijs predicatis, et quocumque differunt in alijs
predicatis, distinguuntur realiter. aut. quod in un
membris pbly; si enim duo distinguantur, et tunc non
differunt in alijs pbto, tunc identificantur in omni
pbto, et consequenter identificarentur inter se: hoc
a n. est fieri, supposito qd. distinguantur, talis pnt. di
stinguantur et identificarentur, est id est et n. est
idem, qd. est impossibile. pbly aut. etiam quod in membris
si enim duo differunt in alijs pbto et tunc distinguuntur
realiter, tunc realiter identificarentur. hoc a n. est fieri
posito qd. differunt, in alijs pbto quia ad id est
resp. qd. est in omni pbto.

N²⁴ Itaque distinctio realis imo in absoluta seu spiritus reale
et modale: absoluta seu spiritus realis, qd. intercedit inter
plura entia absoluta: et q. inter. hinc et appud. modale
qd. intercedit inter entia absoluta et q. modus d. q. inter.
Betrou et q. ubi alicubi, et durational: ubi dicitur una
extremum d. si notandum, qd. ad hoc, ut sit distinctio
modalis inter duo extrema, debet unum extremum esse magis
respectu alterius, id est qd. dicitur distinguuntur modaliter, non dicitur
qd. intercedit inter duas ubi alicubi, n. est modale sed
spiritus reale.

N²⁵ Dico tunc in positiva, et negativa, positiva est qd. dat,

inter duo facta oppositos & q. inter hoies et leones, negat
una e, qd datur inter duos duos, quorum uterq; n. solus alter
uter e negatur, seu puta negat, et talis distinctio datur q. g.
inter negatione salicristi, et negatione altaris mundi, inter
negatione salicristi et Petri existente, inter lucid et heres
ctos.

Et istis in adsequata per totale, et in adsequata per partem. N 26.
Adsequata datur inter ea, quorum neutrum e pars alterius
neq; habet partem eam cum altero, ut q. g. inter hoies et leones
in adsequata prout huius sumitur, e. qd inter adsequata
et singulas illius partes, et inter talia duo composita, qd huius
partes aliquam eam q. g. inter hoies et ad, inter lac
albu, et uen lac dulce quocumq; accepta.

§ 22 US.

Quenam sint signa distinctionis reales.

Quis imo: separabilitas dicitur quod locum et tempus est N 27
infalibile signum distinctionis realis in creatis.
Explicitur hoc glipsis dicitur imo separabilitas, nam licet actu duo
nunquam fuerint a se inuis separata, si erunt realiter
distincta, modo possunt ab inuis separari, siue de in possunt
separari naturaliter siue supernaturaliter et q. miracul. dicitur
quod locum et tempus. hunc autem est aliqua separabilia
alterius eorum existat in eodem loco, et tunc aliquo tempore
fuerit quod tempus, qd uap eorum est existere aliq. tempore
quin eorum existat etiam alterius eorum.
Respondeo si explicata est auctoritate Arist. et in sensu
de generatione ovis. qd dicitur: ardeant nil posse separari
a se ipsis, seu nil posse esse in aliq. loco aut tempore sine
se ipsis: hoc a fuerit, si duo realiter identificata sunt separa-
bilia quod locum et tempus, ut rursus e evidens: qd non

N 28.

possunt duo realiter distincta esse separabilia quoad locum
aut tempus: quod si illi tali modo separabilia, hoc ipso non sunt
distincta sed realiter distincta.

N. 29

Deus vero: vera ac realis oppositio relativa proveniens ab
duobus: scilicet a prima actione: et a non oppositio realis esse effectus
principii et principati, originis et precedentis ab origine
et infallibile sequitur distinctionis realis inter ea, quae tali modo
sibi opponuntur, ita tamen omnia sunt THEOLOGICA quomodo
Philosophi. Divini autem scilicet a prima actione, non videtur
negare sententiam aliquorum dicentium, posse aliquid provenire
a prima actione promulgate scilicet a deo.

probat gladius, nil nisi seipsum producere quomodo in deo, nil nisi
esse causa principii aut origo sui ipsius, quia producor, causa
principii, et origo in deo eadem sunt seipsum habent, verum ad reale
prioritatem respectu illius, cuius est causa, principii, aut origo
nihil a seipso habere verum ac reale prioritatem respectu sui ipsius
etiam nihil potest esse seipsum, quod est ante seipsum a seipso
quod oppositio relativa proveniens ab ipso, esse et effectus esse
non potest dari nisi inter duo realia et se invicem distincta

N. 30

Deus vero: universum in creaturis sequitur distinctionis realis est
capacitas, aliquid ad verificanda verba contradictionis
ita scilicet et alii.
in se ipso, atque ubi datur capacitas ad verificanda verba
contradictoria non datur, quod est in se ipso, quod non datur, verum
atque ubi hoc non datur, datur distinctio, quod est.

§ 31. Solvuntur objectiones.

N. 31

Obiectio: immo contra prima gladius, et precedentis: gladius nostra
sufficiat ignotum, et factum: quod non est admittendum. aut: gladius
suis nostrae dicit sequitur infallibile distinctionis realis esse sepe
rabilitate quoad locum et tempus: sed eque innotuit
an aliqua sint ita separabilia quomodo an sint realiter di-
stincta: quod est.
R. negat autem ad objectionem dicit: m. dicitur ignotum, hoc est typus

multiplex, nimirum, & multiplex realiter, ut qd dicitur
 reddens plures cognitiones inter se distinctas & multi-
 plex equivalenter, ut qd eadem cognitio equivaleret pluri
 realiter inter se distinctis, ut si per unum indivisibilem
 actu duo, homo est animal rationale; hic enim actus
 equivaleret duobus aliis qd duo semel homo est
 semel et al. rationale.

Dividitur tunc diversa hoc in iuxta communis opinionem
 Porborum requiritur ad distinctionem formalem, ut
 nempe in his cognitionibus vel realiter vel
 equivalenter datur diversitas aliqua ac dif-
 ferentia; et nos percipimus eo modo, quo ordinatio
 solent concipi res distinctas; hinc si quis
 diceret eodem modo diceret Paulus est Petrus
 Paulus non censeret Paulum distinguere a se
 ipso formaliter.

W 34

Atque hoc distinctio formalis seu rationis nuncupat
 clarior atque, quod in re omnia simplicissima
 nempe in natura divina, hoc eadem quantum sit
 una simplicissima perfectio, ita ut misericordia
 divina, potentia divina, potentia divina, potentia
 simplicissima perfectio divina ab intellectu nostro
 per plures, atque diversos cognitiones repre-
 sentari. si diversas inquam non solum atque
 quatenus una clarior quod altera representat
 eandem simplicissimam perfectionem divinam

Sed etiam ceteris, quatenus una quilibet cognoscit per-
 fectionem Dei in ordine ad hoc vel illud effectum, atque
 connotata, alia vero cognoscit in ordine ad alios suos
 seu effectus. E.g. una cognitio cognoscit eandem perfectionem
 in ordine ad veniam, quod datur penitentibus, alia in
 ordine ad poenam, quod datur peccatoribus, alia in ordine ad
 creaturas, quas producit, et sic illud ipsum, quod datur veniam
 est, et nihil aliud quam una simplicissima essentia, scilicet
 ipse DEUS, et hoc diversitas cognitionis. P. Thomae
 posse causa est, cur eadem rei diversa quorundam nomina
 imponantur, quod diversis cognitionibus eandem rem
 representantibus subsistunt, ita ut eandem simplicissi-
 mam Dei essentiam, quod itam cognoscit in ordine ad
 veniam, quod datur penitentibus, nominet misericordia
 divina, quod cognoscit in ordine ad poenam, quod infligit
 peccantibus, vocet iustitia divina, quod cognoscit in
 ordine ad alios effectus seu creaturas, quos ipse producit
 omnipotentia divina, et sic de ceteris perfectionibus.

In dictis colligitur, quod scilicet, quando dicimus, N: 40
clementia divina, distinguitur a iustitia divina
 aliud nempe non est, quam quod eandem essentiam divinam
 quando a se modo concepit, in ordine ad veniam, quom-
 datur penitentibus, et propter quod vocatur clemen-
 tia, non est ipsum quod concepit in ordine ad poenam, quom-
 infligit peccantibus, et propter quod nominatur iustitia
 Colligitur etiam, in quo sensu verum sit haec propositio
 clementia divina non est iustitia, clementia divina N: 41

Colligitur ergo: quale sit differentia inter propriam formam
 et distinctionem formalem. namque propriam formam unam post obitum
 est, quod quodlibet formaliter unum post se non quodlibet formaliter alterum
 quod fieri potest per unam et eandem cognitionem, et per se tantum oblat in
 ordine ad alia connotata, et non in ordine ad alia: diffinitio
 vero formalis requirit plures cognitiones. Et sic ut formaliter
 distinguam nisi per unam et eandem cognitionem a diffinitio divina debet
 per unam cognitionem quodlibet divinae naturae in ordine connotato
 quam dicitur per se tantum, ac dicitur in ordine ad personam, quod
 infligit secleratis

§ 22us.

Quotuplex sit distinctio formalis seu rationis

Dico: distinctio formalis seu rationis duplex est, namque
 rationis ratiocinantis, et rationis ratiocinatae. illa ergo
 fit sine fundamento in re per sola operationem intellectus: posterior
 est, quod fit cum fundamento in re: quod ut investigas.

45

Notandum est, duplex est etiam assignari fundamentum in re
 propter quod eandem res potest diversis modis inaequatis
 quodlibet. primum est habitudo seu ordo eiusdem rei ad div-
 versas operationes, causas, affectus etc., quod omnia eorum non vo-
 cabi solent connotata ex respectu rei, sed est: primum non
 cum potest producere vegetabilium, sensibilibus, et
 ratiocinatioibus, dicitur habere ordinem seu habitudinem
 ad istas operationes: eandem actus, quod affectus aliquid
 a Deo et creatura simul procedunt, sed divina, et
 respectu ad Deum et creaturam tanquam ad causa: id est
 actus gloriosus tendit in Deum ipsum amorem et in

46.

peccatum illud delectando, unde respicit ad Deum
 qua peccasti, tanquam dicitur exiit in peccatis
 hac habitudine seu ordine aquirit illarum fundam-
 entum ea rem diversis perceptibus quodammodo
 faciendi ea ipsa se diversa, sicut quotata ad diversa

N: 47

Alter fundamentum est, equivocalitas seu similitudo in
 equata eorum rei cum pluribus rebus realiter in se
 diffinitis ac dissimilibus. Et hoc equivocalitas aliquid seu
 ac similitudine habet cum fructu in quantum est illud
 cum fructu, in quantum est fructu in quantum est illud
 est crescere per nutritionem, cum elementis in quantum
 est per se, edificare. unde iterum diffinit illud funda-
 mentum eorum hinc diversis perceptibus inaequale, quotata
 per quomodo unum discernat illud ab omni non rationali, per alterum
 ab omni non tali, per tertium ab omni non vivente, per quartum ab omni
 non existente. sicut per idem Petrus per una cognitionem
 quodam in ordine ad sensationes, per aliam in ordine ad illud
 onas, per tertiam fructu, dicitur per tales duas cognitiones distinguere
 facultate. Et quidem diffinit rationis rationalitate, quia quodam
 in ordine ad diversa quotata, nempe ad sensationes quodam
 rursus per idem Petrus quodam sunt per tales quodam per quod
 discernat, ab omni non rationali, etiam per aliam, per quod tertium
 discernat, ab omni non tali, sicut iterum dicitur Petrus distinguere
 formaliter, et quidem diffinit rationis rationalitate.

N: 48

si vero, eadem res quodam, per diversos quidem cognitiones
 ita sit, ut per rationem quodam, in ordinata ratio
 connotata, nec per ubi per pluribus rebus discernat, quod

et aliter
 et dicitur
 per in
 dicitur
 cogit
 fundam

et aliter
 per in
 dicitur
 cogit
 fundam
 et dicitur
 per in
 dicitur
 cogit
 fundam
 et dicitur
 per in
 dicitur
 cogit
 fundam

q' altera? q' g. si quis quoscumq' aliquid prout e' definitio locale
ac dein prout e' definitio locale h' duo cognitiones hanc d'if-
ferunt in claritate, et hinc regulari modo quita dicitur hanc
distingui diffinitione rationis ratiocinantis; quia tota d'if-
finitio cognitionum vultu p'cedit ex operatione intellectus sine
fundamento in re.

& stius.

Solvuntur obfiones

Obf. imo. et dicitur, s' procedente p'p'te, q' q'do h' semel
quoscumq' sub r'one h'is, ac dein sub r'one d'ali' ratiocinantis. N. 49
p'p'teretur diffinitione r'onis ratiocinantis: q' h' quod e' contra
quoscumq' sensu. q' e' est. Obf. p'ter q' quoscumq' h' in ordine
ad diversa connotata p'm' in ordine ad certa figurat' con-
poris semel in ordine ad p'p'tationes et ratiocinationes
q' n. sequela est. n' om' q' p'p'te p' d'ictis cognitiones in ordine
ad diversa connotata, h' p' una d'ifp'ntia ab alijs, q' p'p'te
n' d'ifp'ntia p' altera, sed hanc d'ifp'ntia in ordine ad
eandem connotata, et d'ifp'ntia ab alijs r'one p' una d'ifp'ntia
clarit' quam p' altera.

Obf. r'one sequeret, false, q' q'do q' p'p'te p' d'ictis h'is n. 50
in ordine ad ima' p'p'tationes nunc ad r'one: nunc
in ordine ad intentiones, nunc ad volitiones, imo si q' p'p'te
p'p'te p'p'te h'is n' in ordine ad cognitiones p'p'tem
in ordine ad cog. P. et sequeret, h' quod q' d'ali
modi faceret diffinitione r'onis ratiocinantis, quia q' p'p'te
p'p'te h'is, ad diversa n' false d'ifp'ntia connotata
sequela videtur e' contra cor'm. q' e' est.
q' g. est. ad d'ifp'ntia r'onis ratiocinantis n' p'p'te quoscumq'
d'ifp'ntia aut d'ifp'ntia connotatorum h' r'one d'ifp'ntia.
h'is, v' cuius connotata illa reperit' p'p'tem
in diversis entib', ubi fit in p'p'tationib', et in

Intellectionibus, cum sensationibus, solum dicitur in brutis
sine intellectionibus; intellectionibus vero in Angelis sine
sensationibus: quia verum; in rebus vero sensus mentis operatio
item intellectus et volitio reperiri possunt in eodem modo

ARXVS STUS.

De distinctione virtuali intrinseca seu Thomistica.

Quid et quotuplex sit distinctio virtualis.

N: 51

Agendum in hoc articulo est de distinctione virtuali, quod alio nomine
dicitur Thomistica vocatur, quia pro hac re a pluribus
locis apte semper quoad Thomistam, quod ex notis
occidit aliqui per quosdam: solent autem contra Baronem
huius sententiam distinctionem suam definire, quod sit dif-
ferentia duorum realiter identificatorum in alio pro
capacitas duorum realiter identificatorum ad subeundam
contradictoria. Requiritur itaque quod, ut illa
inter se inferat distinctio virtualis sit realiter iden-
tificata, ita ut unus quare sit alterum et eum veritate
possit de altero affirmari. Requiritur etiam, ut hoc
duo differant in aliquo modo, quod quare realiter atque
independenter ab omni operatione intellectus, possit de uno affirmari
et negari de altero, saltem mediate reductio
et, quod causa est, eius haec distinctio vocatur virtualis,
quia illud non est vera aliqua distinctio realis, ut cuius unus
sit alterum simpliciter, sed tantum aliquo modo distinctio
reali equivaleat, eamque virtute procontrahit, ita
nimirum sicut de duobus realiter distinctis veri-
ficari possunt contra contradictoria, ita de his quae

quod spectat ad divina, nulla propter e positus, quia
ibi multa docet nos fidei rati, suo male transferunt,
ad creatura.

N. 58 Respondent rdo. ita solus modo arguere diffinitio reales
quod generant aliis specificativis absolute, et in tantis
reduplicative, aut conditionate. postea vero, quod con-
veniunt aliis specificativis et absolute, et et
n. e. simpliciter, quod vero, generant reduplica-
tive, aut conditionate, et est dispensatio et n.
est dispensatio; nam aalitati, et realitati speci-
ficative acceptis n. generant et dispensatio et n. e.
quod videlicet de aalitate vero e. dicere, sicut
nos quia aalitas n. dispensatio, licet vero, sicut aal-
tas quia realitas dispensatio sive quod e. idem. si
n. e. dispensatio

N. 59 Quid est in? quia data responsio quod tantis
diversas phrases verborum, et n. offendit, supra
quod diversis cadat ipsa reduplicatio, aalitas quia
eadem res!

Contra e. rdo; quia si diversis possunt dicere,
aalitas quia aalitas n. dispensatio, aalitas quia traq-
tas dispensatio, dicit et ego: aalitas quia aalitas
n. e. in illo loco, in quo e. realitas, et in in eod-
loco, quia realitas, rursus dicit et ego: si n. im-
possibile aalitas separari possent a. realitate, tunc
aalitas n. existet ibi, ubi existit realitas, se

octo paginas huius profectus, ad quod est
 R: imo si non potest salvari sed actus contritionis, sit unus
 realiter indivisibilis actus, qui formaliter sit amor Dei, et
 omnium peccatorum, nisi admittatur diffinitio virtualis, in similitudine
 potius neganda est, quod actus contritionis sit unus in-
 divisibilis actus, dicendumque est, de complexu ex duobus actibus
 realiter inter se distinctis, quorum unus sit amor Dei
 et alter omnium peccatorum; R: 2do n: m: ad probationem n: m:
 amor enim in seipso reali acceptus eodem modo factus in
 Deum, quo in ipso factus amor.

N: 62 Dices imo: si amor hic tenderet etiam in peccatum, tunc
 per actus contritionis peccatum amaretur, et si omnium hoc
 tenderet in Deum, tunc per actus contritionis etiam Deus
 odio haberetur, consequens autem est falsum, quod et hic vix
 hoc factus est. M: probatur, amore aliquod obiectum nihil est aliud
 quam in illud tendere seu fieri actu amoris, et omni-
 se aliud obiectum nihil est aliud, quod in illud tendere
 seu fieri actu odii: quod si amor hic tenderet in
 peccatum, tunc per actus contritionis etiam peccatum amaretur,
 et si omnium hoc tenderet in DEUM, tunc per actus
 contritionis etiam DEUS odio haberetur.

Resp: n: m: ad probationem diff: ant: amore aliquod
 obiectum nihil est aliud, quam in illud tendere actu amoris,
 aliud obiectum aliud non est, quod in illud tendere actu odii,
 quomodo vultur; n: ant: quomodo hoc manebit, et diff: etiam
 quomodo aliter: scilicet aliud obiectum aliud non est, quam in
 illud tendere actu odii seu illud aversando concedo
 aliud non est, quod in illud tendere actu odii quomodo.

cuius n: a: et corf: quomvis igitur amor hic cum actu
 affectionis idem tendat etiam in peccatu, et si tendit
 in illud prospective, et licet etiam omni hoc tendat in Deo
 et si tendit in illud aversive: et hinc nec peccatus per
 hunc amor amatus, nec DEUS per hoc omni odio habetur
 Dices tunc: si hic amor tendit in peccatu, quare hoc ipse
 etiam in illud tendit prospective, et si hoc omni in
 DEUS etiam tendit, hoc ipse tendit in illud aversive
 quod nulla est responsio. aut: potest tendere actu aliquid
 in peccatu prospective aliud n: e, quia est actu
 prospective, et tendere in peccatu, et tendere actu
 aliquid in DEUS aversive aliud n: e, quia est actu
 aversive et tendere in DEUS: sed amor hic est actu
 prospective, et omni hoc est actu aversive: quod si amor
 hic tendit in peccatu, tendit in illud prospective, et
 omni hoc tendit in DEUS. tendit in illud aversive
 R: n: aut: ad probationem dist: M. Tendere aliquid actu
 in peccatu prospective aliud n: e, quia est actu
 prospective peccati, et in peccatu tendere e: M.
 aliud n: e, quia est actu prospective alterius obiecti, et
 in peccatu tendere n: M: quoad hoc negatur, et
 dist: etiam quoad alteru: tendere in Deum aversive
 aliud n: e, quia est actu aversive DEUS, et tendere
 in DEUS con: M: aliud n: e, quia est actu aversive
 alterius obiecti, et tendere in Deum n: M: et similes
 dist: m: n: contra.

N: 63

Dices etiam: se actu prospective peccati idem, ac e
 actu simpliciter prospective alius obiecti, et tendere
 in peccatu, et se actu aversive Dei idem esse
 esse simpliciter actu aversive alius obiecti, et

N: 64

fervere in Deu: sed amor hic e acty simpliciter
prosecutus aliuus obli: et actus excessivus aliuus
obli: qd si amor hic tendit in peccatu horum qd
acty prosecutus peccati, et odium hoc tendit in Deu
horum qd e acty excessivus Deu.

R: n: M: neqz potere possunt aduersarii, ut ultimus
explicem quid sit ee actus prosecutus aliuus,
de terminati obli, et ee actus excessivus aliuus obli:
obli: res em hae curvis tam nota e ab experientia
quia notu e, qui sit alijs obli amore prosecutus, ead
illud odio habere.

N: 65 Dices qd: n: p: in acty ee cognitio aliuus obli:
quia sit reprobatio illij: qd etia n: p: actus
quidam ee amor aliuus obli, quia sit etia odium
secundum si amor et odium sit realiter ad.

R: n: cor: quia qd cognitio obli aliud n: intelligit
quia videtur in actu, seu reprobatio illij: at vero
p: odium aliuus obli formaliter in intelligit, amor illius,
ut patet in actibus amoris et odii realiter inter se
distinctis.

N: 66 Dices qd: si amor et odium in eodem actu oppositionis sunt
reales et per se qualiter in actu, tunc si actus hic ut e amor tendit
in Deu, hoc ipse etia tendit in Deu ut e odium, sed hoc
n: p: admittit: qd est: M: p: qm quid dicitur de omni
sui verba nos etia debet de odio, qd si actus hic ut e
amor tendit in Deu, hoc ipse tendit etia in Deu ut
e odium n: qd est: si actus hic ut e odium tendit in Deu
tunc hoc ipse Deu odio habet.

R: notu M: in eius ratione cor: aut in sensu reali
n: cor: i: quia de amore quia de odio p: dicitur, qd
tendit in Deu ut e amor, si qd hoc reduplicatio

compositum cognitum in ordine ad rationationem
genitum in rationationem, ex quo potest hoc
prota diffiniri formaliter a realitate et a
diffiniri formaliter a realitate, n' cadere supra
eam a re, scilicet aalite et realite' rdi' p'cepto
For em pro ut substat diversis conceptibus quorum
nam repraesentatur in ordine ad rationationem, et aliter
in ordine ad rationationem.

N: 71.

Ultimo: inter ens reale et inter ens ratio
datz ens quoddam modum scilicet ens negativum per se
negativum: qd etia' inter rationem reale et rationem
debet dari diffinitio: hoc a n' p' se alia, quod
diffinitio virtualis: qd est.

Respondet: trans. imo entimote n: m: supposito et
q' d: diffinitio modum inter reale et ratio ee diffinitio negativum
prout hoc fuit applicata supra de deficio, et d'one aliter

De diffinitio virtuali extrinseca seu de precisionibus obliquis. Et inq' utrum defacto detz aut saltem dari possit diffinitio virtualis seu, minima.

N: 72.

dicimus iam supra qd p' diffinitio virtualis extrinseca: illud
preparatio duorum realium idatorum in alio modo en-
tibus. et prota no extrinseca illiunt illa prota
quorum sunt denominationes, n' e. intrinseca subto denominatione
ut e. q. cognitum, amatum, visum etc. propter istos quosdam
veritates in eo, utrum in creatis sine re, seu duobz
realiter inter se idatis conveniant aut solte convenire
possint prota extrinseca, ita p' se ut
re. e. q. idem p' secundum aalitate' quosdam, et

76

Sed qdā ē qdōsi p aliqua cogitōe inadquale seu alio modo, et n̄ qdōsi p eandē cogitōe inadquale seu alio modo p̄ p̄ta contradictoria: p̄ hęc verificaretur, quia aalibz qdōseret, alijs modo, realitōe n̄ qdōseret, ulla modo ul volent aduersari. qd est.

R: rdo diffdo aliter: verificaretur qdōsi rdu vno focalite et n̄ qdōsi rdu alia focalite: verificaretur qdōsi et n̄ qdōsi rdu ead focalite a: et n̄ qdōsi rdu eand focalite: qd hęc resp: a: p̄ta verificaretur qdōsi rdu aalite, et n̄ qdōsi rdu rēalite ul volent aduersari: p̄ aalibz rēalibz p̄ eand focalitay: qd est. p̄ sic: verificaretur qdōsi rdu aalite, et n̄ qdōsi rdu rēalite: qd est. a: qdōsi rdu membr p̄ta, verificaretur n̄ qdōsi rdu rēalite p̄ rēalibz ē aalibz: qd est.

77

R: rursus aliter diffdo: n̄ p̄p̄at de ead re verificari p̄ta contradictoria si sit ead res vel rēal, quā focalite: p̄ qm̄ qdōsi ead res rēal, si n̄ focalite n̄: diuinitate, aalibz rēalite. Petri ēe idē inter se rēal n̄ n̄ focalite: p̄ta ēe quid eand rēal, sed n̄ ita ul aalibz qdōsi p̄p̄at sine rēalite.

Sed qdā ē imo, ac q̄ hanc respōsiōē focalitōe respōsiōē qd ē in quōsiōne, quōsiōne am̄on p̄p̄at alijs rēal ēe idē, focalitōe in diuinitate, ita de qdōsi verificari p̄p̄at p̄ta contradictoria. Cont: ē rdo qui verificari p̄p̄at p̄ta contradictoria intrins: tamē p̄p̄at in alijs aalibz, et p̄ eandē n̄ p̄p̄at de ead rēal qdōsi. Duo sint quidē eand res rēal p̄ta n̄ rēaliter.

N: 78

R: rursus aliter diffdo: n̄ p̄p̄at de ead re verificari p̄ta contradictoria intrins: et rēalite ē: n̄ p̄p̄at verificari de ead re p̄ta contradictoria extrins: hanc. Sed qdā ē imo n̄ p̄p̄at de ead re verificari p̄ta contradictoria intrins: qd n̄q̄ extrins: ē: p̄ta p̄ta contradictoria extrins: n̄ n̄q̄ p̄ta oppositay, quā intrins: ē: in ual.

Handwritten marginal notes on the right edge of the page, partially cut off.

N: 79

quod fortiter tollat id, quod non est alterud. Sed si intrinseca non
 possunt verificari de eadem re, neque extrinsece. potest autem veri-
 ficari. Contra est ratio. Simulque probatur obsequio ratio: si in eis
 verificarentur, propter contradictionem extrinsecam. Et si dicitur, quod
 aliqua cognitio cognoscitur, et realiter per eandem cognoscitur
 cognoscitur, quia aaliter apud quoscumque, et realiter non apud
 cognoscibilis, sed esse cognoscibilis, et non esse cognoscibile per tra-
 ditionem intrinsecam. Quod est, non probatur esse cognoscibile nihil aliud
 est, quia esse dicitur ad cognoscendum, sed hoc aptitudo est intrinseca
 ipsi rei; sicut esse immobile est intrinsecum ipsi rei quod dicitur immobile.

§ 2us
 Solvuntur Dilemmata

N: 80

Probatur in eo de necessitate: est quod aaliter dicitur. Probatur, quia
 cognoscitur realiter extrinsece, sed aaliter et realiter Probatur
 per eandem rem, quod est simul quod est, et non quod est eadem rem, sed
 quod est, et non quod est. A contradictione extrinseca: quod est.
 Illud probatur de illo casu, quo aliquis videt aliquid a longinqua
 moveri, quod ratio quidem est Probatur, ita est, ut ista videtur
 in cognoscitur, et non potest dicere, quod ibi sit aal, non in cog-
 noscitur nec potest dicere, quod ibi sit reale; cum nihil aliud
 advertat, quod motus proprie dicitur: atque in hoc casu cognoscitur
 aaliter Probatur, et non cognoscitur realiter eundem: quod est.
 R. dicitur illud. Est quod aaliter Probatur, quia cognoscitur realiter
 eiusdem realiter n: illud. Est aaliter quod est (quia cognoscitur
 realiter eundem) scilicet c: illud. et sic dicitur n: n: scilicet
 ad probationem dicitur m: cognoscitur in hoc casu aaliter, et ra-
 oclitas n: quod est realiter n: m: realiter n: quod est scilicet
 c: m:

N: 81

Dices in eo si in hoc casu cognoscitur etiam realiter, debet posse
 dare rationem de realitate: sed si potest dare rationem de illa: quod
 realiter n: quod est. Illud probatur, idem quod est aaliter, quia
 potest dare rationem de illa et dicere, ibi a aal: quod si
 etiam cognoscitur realiter, debet posse dare rationem de realitate

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, partially cut off.

representat, quae plura, aut oia aalia? si immo dicitur
neque in profectu, quod maneat eadem cognitio si huiusmodi aliud
substantia. si vero dicitur tunc tunc neque, quod in quocumque
estis rationes solae, quae et si quibus semper habere
id est obiecti reproductionis, quamvis potest mutare alio modo
obiecti verificationis. quia de re plura dicere huiusmodi
sed ad questionem de veritate.

N. 90.

Quod dicitur: ex nostra sententia sequeretur, quod qui aliquid de
DEO ignorat, de eodem ignorat oia, et qui aliquid de
ipso scit, scit oia, hoc est absurdum. quod est.
R. dicitur illi: scilicet, quod qui aliquid de DEO ignorat
de eodem ignorat oia, si scimus scit de partibus realiter
ipso id est: illi. si scimus scit de partibus accidentibus
deventibus n. illi. et si dicitur n. n. contra. aiusmodi
prota si accidens advenientia et d. q. ad hoc, quod est
hinc licet scit DEUM et hoc, et in hoc ipso scit, et
quod, quia vero, si scit DEUM et hoc, tunc scit et hoc
ratione, et veritate.

N. 91.

Quod dicitur: si non est quod unum scit, quin quoscumque
religiosa eius ipsa id est, scilicet, quod ille, qui quoscumque
genere, quoscumque oia scit, et divina. hoc est
tamquam, alias dicitur, hoc potest dici omnipotens. quod est
R. dicitur illi: scilicet, quod dicitur quoscumque oia scit, et
c. illi. quod quoscumque oia scit, et districte, potest iuxta
mundum loquendi: regit, ad hoc, ut aliquis potest dici
omnipotens n. illi. et si dicitur n. n. contra.

N. 92.

Dicitur, immo, qui clare ac districte aliquid quoscumque
quoscumque quibus qui in quoscumque oia quoscumque: hoc est in quoscumque
quoscumque hoc ipso n. scit oia, dicitur, quod, qui clare quoscumque
oia, quoscumque DEUM et unum et hoc. quod est.
R. dicitur autem: in sensu reali n. districte: quoscumque plus plura

realitate, sed hic syllogismus est bonus: quod est in syllogismo dicti syllogismi
 et similibus huiusmodi: quod est Corippus Corippus est veniens, quod quod
 Corippus veniens: atque hic syllogismus est malus, quia committit fallaciam
 accidentis, quod est notandum quod est syllogismus.
 Quod est ad probationem non est et positivam, diffinitivam: quia in probatione
 syllogismo est ad probationem, quod in probatione dicti de Corippo est ad probationem
 in gloriis dicti, de aliis accidentibus hoc est, de accidentibus Corippi: ad
 veritas a Corippo non est quod est probatio illius, sed est in probatione eiusdem
 in nostro syllogismo. Quod est in probatione dicti de alio dicti, in
 gloriis de ratione, rationis et est probatio essentialis, et per se veniens
 ad aliam DE ET, ut potest hanc rationem cum ratione, et hanc non committit
 fallaciam accidentis. Ad hoc, quod si in gloriis huius syllogismi quod est
 sumatur. Quod est veniens. Specificative etiam esse syllogismus est bonus, quod est
 in illis est, quod quod est Corippus qui est veniens.

ARTICULUS 7us MUS.

De distinctioe ex natura rei locali seu Scotistica.
 SIMUS.

N. 99.

Quid sit distinctio ex natura rei seu Scotistica.

Distinctio hoc nomen suum trahit a subtile doctora Scoti, qui in
 illa excogitavit, et alumnis suis reliquit, a philosophia per se
 facta. dividuntur a comite. Distinctio in genere in
 distinctioe ex natura rei et in distinctioe rationis. per distinctioe ex natura rei
 intelligunt illa, quod dicitur antecedenter ad operationem intellectus in distinctioe
 rationis intelligunt illa, quod habetur per ipsam operationem intellectus, partem
 distinctioe ex natura rei dividuntur ulterius in distinctioe naturae rei reale seu
 simpliciter reale, et in distinctioe ex natura rei locale seu reale secundum
 distinctioe ex natura rei reale, vocantur illam, quod intercedit inter plures
 res, distinctioe vero ex natura rei locale, vocantur illa, quod intercedit
 inter plures realitates seu localitates eiusdem rei.

Quod si quis queras, quid rei et localitatis nomine intelligantur.
 Respondent cum Magistro rei nomine intelligi illud, quod

Vico

habet existentiam propriam E. J. HOMO. Saporis duas res,
quia existunt existentiam propriam. Sicut in voce illius
illud, quod non habet existentiam propriam, sed debet illam accipere
ex simpliciter emanatione metaphysica ut E. J. aditorem et radice
divinitatis iuxta Scotistas facultates, quia metaphysice quod
emanat ex corpore et anima inter se unitis, et quibus singulis
partibus componitur HOMO.

N. 101. Quod si quis querat, quomodo contingat sint habere diversas
existentias, quomodo vero eandem existentiam? R. Maxime
celeberrime se videtur: hoc papa et habere colligi ex propor-
tione aut inseparabilem unitatem, et si quidem aliqua se
separata actu, hoc est, si actu existant in diversis locis,
aut temporibus, et si sint separata potentia, hoc est, si
possunt existere in diversis locis aut temporibus, et si separata
proportione, hoc est, si habuant se eo modo, quomodo se habet
actu separata aut separabilia, vel se habet producens, et
productum, causa et effectum etc. Et sic inquit, R. Maximus,
contingit habere diversas existentias, adeoque se res
et distingui realiter, si vero res sint actu neque potentia
nec proportione separata, sunt unitatem et unitatem
da se habere eandem existentiam, adeoque se aliquo modo unitatem
inter se, distingui se ex natura rei formaliter, si quidem habeant
diversas partes adequatas, quantitates, rationes formales,
quantitates, seu conceptus obiectivos, aut alia gradativa for-
malia ad se formalia rei.

N. 102. De his colligitur: duo potissimum est, quod iuxta Scotistas
ad distinetur ex natura rei formaliter recte inquit, et ea, quod
distinguantur ex natura rei formaliter habent eandem existentiam
adeoque sint inseparabilia actu potentia, proportione,
obiectivo etc., ut ipsi quoniam in se habent partes adequatas
quantitates, rationes formales, aut alia gradativa
formalia obiectiva, quod oriuntur ex separabilitate aliquid.

in quoslibet; nam ad easdem res tota facultas vocant illa quae
conveniunt pluribus facultatibus. facultates vero dicuntur quae illa
quae quidem ad eadem res, ita ut illis convenire possint, et tota
ad proprietaria, adeoque dicitur dicuntur, cum rei convenire possint, et tota
quod dicitur: facultas est illa quae aliquid dicitur, quia quod dicitur rei
convenire possit, talia dicitur quod dicitur: quod possunt cum rei conven-
ire

107

Contra est ratio; quia eadem ratio dicitur et ego, quae possunt duo
facultates, cum rei et dicitur rei a se invicem separabiles, et
quod se huius et non se huius non apertum dicitur. realia, sed in facultate
negat fieri dicere, has duas facultates, hoc ipso quod apertum separa-
biles, si fore facultates eorum rei cum has ad requiritur, ut sit
a se invicem inseparabiles. si fuerit: inquam: hoc dicitur, nam
licet duae facultates eorum rei illius, sed non proprie dicitur in-
separabiles rei, quod ab ipsa et a se invicem et inseparabiles, possunt
ab ipsa quidem et a se invicem separabiles. sed in, cum ipsa, quod
inter se habet in se, et in facultate rei, nam rei distinctae,
nec videtur, quomodo supposita explicatio quorum non possit efficacia,
impugnare solutio, cum ad sumum possit quod, me male solvi loqui
nisi a male sentire.

108

Contra est ratio; quia si quis vellet audere in verbis, possit simi-
modo dicere, quod licet dicitur, et dicitur et dicitur, sed in se
invisibile separabile, et actu separabile, in se distinguantur, inter se
fuerit habet, ita ut una de altera possit simpliciter negari, sed
quod in, dicitur, dicitur, cum ipsa separabile, si in realia, sed in
habet, et quod nota dicitur: in se realia, sed in realia, illius
et separabile, dicitur in illa, quod inter se, inter dicitur, et
dicitur, et nota dicitur in illa, quod supra dicitur, et dicitur,
dicitur, et nota rei, dicitur, inter se, habet in
et arguitur propositum non solvere.

109

Contra est ratio; dicitur ex natura rei, sed in se, dicitur
realia: quod non est dicitur inter facultates eorum rei. ante quod

